

Hustru, Børn og Andre, som ere der til Stebe. Det er altsaa et temmelig ubestemt Udtryk, som bogstavelig taget vilde kunne føre til, at Stævningen kunde forkyndes for Enhver, der blev truffen paa hans Bopæl, selv om det var et Menneſte, der ikke stod i noget Forhold til den Paagjældende, selv om det f. Ex. var en Fremmed, der tilfældigvis var der i et eller andet Grinde, og det maa dog erkjendes, at en saa vidtstrakt Afgang til at forkynde Stævning for Nogen paa en anden Persons Begne er meget lidet betryggende. Derfor har man ment, at naar man gav en saa stor og ubdvidet Afgang til at forkynde Stævning for den Paagjældende udenfor hans Bopæl, hvor man antraf ham, saa var det ogsaa berettiget at foreskrive, at Stævning kun kan forkyndes, foruden for Indstævnte selv, for Personer, der høre til Husstanden eller til Skibet eller for de paa Kontoret, Bærskedet eller Forretningen arbeidende Personer, altsaa lutter Personer, der maa antages at staa i et nærmere Forhold til den Paagjældende. Det er disse Bestemmelser, som ere blevne indsatte i § 3. 3de Medlemmer ville se, at man ikke har fulgt Lovforslaget saa vidt, at man ganske ubetinget har villet opstille den Regel, at Stævningen kunde forkyndes personlig for Indstævnte udenfor hans Bopæl, hvor man antraf ham, men man har dog ubdvidet Reglen saaledes, at Stævningen kan forkyndes personlig for ham paa det Sted, hvor han antræffes, paa alle de Steder, hvor man med nogen Sikkerhed kan gjøre Regning paa at træffe en Mand udenfor hans Bopæl, og jeg tror derfor, at Reglen i § 3, saaledes som den nu lyder, fuldstændig tilfredsstiller den praktiske Trang.

De øvrige Bestemmelser i § 3 ere kun Redaktionsændringer, det vil sige, i Virkeligheden forandre de Indtæt i Lovforslagets Tankegang, men gjøre kun de Ændringer i dets Indhold, som ere en nødvendig Folge af de Forandringer, som ere tilføiede i første Stykke af § 3. Dog vil jeg bemærke, at der i næstsidste Stykke er indstødt en Regel, som maatte ikke har saa stor praktisk Betydning, men som dog maatte nok kan være hensigtsmæssig, nemlig at der altid skal overleveres en Gjenpart af Stævningen, hvorimod Oplæsning ikke er nødvendig, naar Indstævnte ikke udtrykkelig forlanger den. Efter den gjældende Praxis er det vel en meget udstrakt Brug at levere en Kopi af Stævningen, naar den forkyndes, men befalet er det ikke, at der skal overleveres en saadan Kopi, og det her Foreslaaede er vist en meget hensigtsmæssig Regel. Stævningens Op-

læsning er jo Noget, der har meget ringe Betydning; i Almindelighed ville Røggjolf, naar en saadan Stævning oplæses for dem, slet ikke kunne følge med eller faae noget egentlig bestemt Indtryk af, hvad det er, den dreier sig om.

§ § 4 og 5 er der ikke foretaget nogen Forandring. — § § 6 er der heller ikke foretaget nogen Realitetsforandring, men kun en Redaktionsændring. Bestemmelsen gaar jo ud paa at lade de samme Regler om Eksekutionsterminen, som gjælde for Underretterne, ogsaa gjælde for Overretterne. Det er jo en beshnderlig Anomal, som det egentlig er vanskeligt at forklare eller give nogen tilstrækkelig Grund for, at medens en Underretsdom kan eksekveres 15 Dage efter dens Forkyndelse, og naar det er en Polit-, Højesterets- eller Sø- og Handelsretssag 3 Dage efter Forkyndelsen, kan en Overretsdom, som maatte er falden i den samme Sag, ikke eksekveres før 8 Uger efter dens Forkyndelse. Der synes ikke at være nogen Grund til i denne Henseende at gjøre nogen Forstjæl. Den Eksekutionstermin, der kan være tilstrækkelig ved Underretten, og som blandt Andet gives, for at man kan overveie, om man vil appellere eller ei, synes ogsaa at maatte være tilstrækkelig ved Overretterne. For Højesterets Bedkommende skal det derimod have sit Forblivende ved den gjældende Regel, som jo er den, at ved Domme, som gaa ud paa Penges Betaling, fastsættes der slet ingen Frist — thi naar Dom er gaaet ved Højesteret, kan der ikke være Tale om at appellere — hvorimod der, naar det ved Højesteretsdommen paalægges at foretage en eller anden Handling, af Højesteret fastsættes en Frist, sædvanlig under Henſyn til, hvor lang Tid den Dømte fornuftigvis kan behøve til at udføre den paagjældende Handling.

Der er dernæst i § 7 foretaget en Forandring. § 7 handler om Appelfristerne, og Hovedøiet medet, som det oprindelige Lovslag havde i denne Henseende, var betydelig at afforte disse Appelfrifter. Det er en af de Ulemper, som foranledige stor Forhaling af Sagernes endelige Udfald efter den nu gjældende Ret, at der her tillands haves saa overordentlig lange Appelfrifter. Naar jeg offer fra Partikulariteter, gjælder en Appelfrist af 6 Maaneder fra Underret til Overret og Nar og Dags Barsel, det vil sige et Nar og 6 Uger, fra Overret til Højesteret. Det er jo Friste, der ere meget længere end dem, man har andetsteds, og længere, end der paa nogen Maade behøves. Jeg havde nærmest tænkt mig, at man kunde sætte Fristen til 4 Maaneder i alle Tilfælde, hvad enten der skulde appelleres til Overret eller Højesteret,